

Predmet C-384/93

Alpine Investments BV protiv Minister van Financiën

Zahtjev za prethodnim tumačenjem: College van Beroep voor het Bedrijfsleven - Nizozemska

(Sloboda pružanja usluga - Članak 59. Ugovora o EEZ – Zabrana hladnih poziva telefonom u pogledu financijskih usluga)

Ključni pojmovi

1. Sloboda pružanja usluga – Odredbe Ugovora – Doseg – Usluge koje se nude telefonom potencijalnim primateljima u drugim državama članicama – Uključen

(Ugovor o EEZ, čl. 59.)

2. . Sloboda pružanja usluga – Odredbe Ugovora – Doseg – Usluge koje se pružaju iz jedne države članice u drugu bez pružateljeva kretanja - Uključen (Ugovor o EEZ, čl. 59.)

3. Sloboda pružanja usluga – Ograničenja – Zabrana – Doseg – Mjere koje se primjenjuju bez razlikovanja u zemlji članici gdje pružatelj ima poslovni nastan - Uključen

(Ugovor o EEZ, čl. 59.)

4. Sloboda pružanja usluga – Ograničenja – Pojam - Zabrana hladnih poziva potencijalnih klijenata u drugim državama članicama telefonom - Uključen

(Ugovor o EEZ, čl. 59.)

5. Sloboda pružanja usluga – Ograničenja – Zabrana prekograničnih hladnih poziva telefonom za usluge vezane uz ulaganje u terminsku trgovinu robom – Opravdanje razlozima javnog interesa – Očuvanje ugleda financijskog sektora države članice koja propisuje zabranu – Razmjernost zabrane – Dopušteno

(Ugovor o EEZ, čl. 59.)

Sažetak odluke

1. Prethodno postojanje odnosa između pružatelja i primatelja usluga koji se može identificirati nije uvjet primjene pravila o slobodi pružanja usluga. Stoga, ispravno tumačen, članak 59. Ugovora primjenjuje se na ponude usluga koje pružatelj daje telefonom potencijalnim primateljima u drugoj državi članici.
2. Ispravno tumačen, članak 59. Ugovora primjenjuje se na usluge koje pružatelj pruža bez kretanja iz države članice u kojoj ima poslovni nastan primateljima koji imaju poslovni nastan u drugim državama članicama.
3. Članak 59. Ugovora odnosi se ne samo ograničenja koja nameće država odredišta, već i ona koja nameće država podrijetla, čak i kada ona predstavljaju opće primjenjive mjere, kada nisu diskriminatorna i kada niti njihov cilj niti učinak nije staviti nacionalno tržište u povoljniji položaj u odnosu na pružatelje usluga iz drugih država članica.
4. Zabrana telefoniranja potencijalnim klijentima u drugoj državi članici bez njihove prethodne suglasnosti može predstavljati ograničenje slobode pružanja usluga, budući da uskraćuje operaterima brzu i izravnu tehniku oglašavanja i kontaktiranja klijenata.
5. Ograničenje je slobode pružanja usluga kada država članica zabrani financijskim posrednicima s poslovnim nastanom u toj državi kontaktiranje potencijalnih klijenata u drugoj državi članici telefonom bez njihove prethodne suglasnosti radi ponude usluga vezanih uz terminsku trgovinu robom, ali je takvo ograničenje opravdano nužnim razlogom javnog interesa koji se sastoji u očuvanju ugleda nacionalnog financijskog sektora. Glatko funkcioniranje financijskih tržišta je uvelike ovisno o povjerenju koje ona stvaraju kod investitora, što ovisi posebice o postojanju profesionalnih pravila koja služe kako bi se osigurala sposobnost i pouzdanost financijskih posrednika. Štiteći investitore od metode vrbovanja koje ih najčešće nečekivano zatiče nepripremljene, zabrana hladnih poziva na tržištu nesigurnom poput onog terminske trgovine robom nastoji osigurati integritet nacionalnog financijskog sektora. Budući da su države članice iz kojih dolaze nepredviđeni telefonski pozivi u najboljem položaju regulirati vrbovanje potencijalnih klijenata koji su u drugim državama članicama, ne može se žaliti da prethodna država

članica ne ostavlja taj zadatak državi članici primatelja. Štoviše, ograničenje u pitanju ne može se smatrati pretjeranim, budući da je ograničeno na sektor u kojem su zlouporabe bile pronađene te na samo jednu od mogućih metodi pristupanja klijentima.

ODLUKA SUDA,

10. svibnja 1995.

U predmetu

C-384/93, College van Beroep voor het Bedrijfsleven postavio je zahtjev za prethodnim tumačenjem Sudu temeljem članka 177. Ugovora o EZ, u postupku koji su u tijeku između Alpine Investments BV i Minister van Financiën, o tumačenju članka 59. Ugovora o EEZ.

SUD

[izostavljeno]

donosi sljedeću

Presudu

Osnova

1. Temeljem zahtjeva od 28. travnja 1993., zaprimljenog na Sud 6. kolovoza 1993., College van Beroep voor het Bedrijfsleven (Upravni sud za trgovinu i industriju; u nastavku "Upravni sud") uputio je temeljem članka 177. Ugovora o EEZ Sudu kroz zahtjev za prethodnim tumačenjem nekoliko pitanja koja se tiču tumačenja članaka 59. Ugovora.

2. Ta pitanja postavljena su u sklopu postupka započetog od strane Alpine Investments BV, kojim se osporava nametnuto mu ograničenje od strane nizozemskog Ministarstva financija kojim se zabranjuje telefonsko telefonom pojedinaца bez njihove prethodne suglasnosti, a kako bi im se ponudilo brojne financijske usluge (praksa znana kao "hladni poziv").

3. Alpine Investments BV, tužitelj u glavnom postupku (u nastavku "Alpine Investments"), je tvrtka osnovana prema nizozemskom pravu i s poslovnim nastanom u Nizozemskoj, a specijalizirana za terminsku trgovinu robom.

4. Stranke robnih terminskih ugovora obvezuju se kupiti ili prodati određenu količinu robe date kvalitete po cijeni i na datum fiksiran u trenutku kada je ugovor sklopljen. One, međutim, nemaju za cilj zapravo prihvatiti isporuku ili isporučiti robu, već samo sklopiti ugovor u nadi da će ostvariti dobit temeljem fluktuacije cijena između trenutka sklapanja ugovora i mjeseca isporuke. To se može napraviti stupanjem u tzv. ogledalne (mirror-image) transakcije na terminskom tržištu prije početka mjeseca isporuke.

5. Alpine Investment nudi tri tipa usluga vezanih uz robne terminske ugovore: upravljanje portfeljima, investicijsko savjetovanje te prijenos zahtjeva klijenata brokerima koji posluju na terminskim tržištima unutar i izvan Zajednice. Ima klijente ne samo u Nizozemskoj, nego i u Belgiji, Francuskoj te Ujedinjenom Kraljevstvu. Poslovni nastan nema, međutim, nigdje izvan Nizozemske.

6. U vrijeme nastupanja okolnosti koje su bile povod glavnog postupka, financijske usluge su u Nizozemskoj bile uređene Wet Effectenhandel (Zakonom o poslovanju s vrijednosnicama) od 30. listopada 1985.. Članak 6. tog zakona zabranjivao je osobi da bez dozvole obavlja posao posrednika u poslovanju s vrijednosnicama. Članak 8(1) ovlašćivao je ministra financija da daje izuzeće od te zabrane u posebnim okolnostima. Međutim, članak 8(2) propisivao je da izuzeće može "biti predmetom ograničenja i uvjeta s ciljem sprečavanja neželjenih razvoja u poslovanju s vrijednosnicama".

7. 6. rujna 1991., ministar financija, tuženik u glavnom postupku, dao je poduzeću Alpine Investments izuzeće koje joj je omogućilo slati narudžbe određenom brokeru, Merrill

Lynch Inc-u. To izuzeće zahtjevalo je od Alpine Investments da poštuje bilo kakva pravila koja bi ministar financija mogao donijeti u bližoj budućnosti vezano uz njezine kontakte s potencijalnim klijentima.

8. 1. listopada 1991, ministar financija odlučio je nametnuti opću zabranu financijskih posrednika koji su nudili investicije u vantržišnoj terminskoj trgovini robom hladnim pozivima potencijalnih klijenata.

9. Prema navodima nizozemske vlade, takva odluka je donesena nakon mnogobrojnih prigovora koje je ministar financija zaprimio u 1991. godini od strane investitora koji su napravili nepovoljne investicije u tom sektoru. Budući da su neki od prigovora odšli od strane investitora s poslovnim nastanom u drugim državama članicama, zabrana je proširena na ponude usluga napravljene iz Nizozemske u druge države članice, s ciljem očuvanja ugleda nizozemskog financijskog sektora.

10. To su okolnosti u kojima je ministar financija 12. studenog 1991 zabranio Alpine Investments kontaktirati potencijalne klijente telefonom ili osobno, osim u slučaju da su joj ti klijenti prethodno dali izričito odobrenje u pismenom obliku da ih se kontaktira na taj način.

11. Tvrtka Alpine Investments podnijela je upravni prigovor protiv ministrove odluke kojom se zabranjuju hladni pozivi. Naknadno, nakon što je izuzeće bilo 14. siječnja 1992. zamijenjeno drugim izuzećem koje dopušta slanje narudžbi drugom brokeru, Rodham & Renshaw Inc.-u, no koje na isti način zabranjuje hladne pozive, Alpine Investments podnijela je novi upravni prigovor 13. veljače 1992.

12. Odlukom od 29. travnja 1992., ministar financija odbacio je upravni prigovor Alpine Investments-a. 26. svibnja 1992., tvrtka Alpine Investments podnijela je žalbu Upravnom sudu.

13. Alpine Investments tvrdila je posebice da je zabrana hladnih poziva bila protivna članku 59. Ugovora u mjeri u kojoj se ticala potencijalnih klijenata s poslovnim nastanom

u državama članicama drugim od Nizozemske. Upravni sud postavio je nekoliko pitanja koja se tiču tumačenja te odredbe.

"(1) Mora li se članak 59. Ugovora o EEZ tumačiti na način da također obuhvaća usluge koje pružatelj nudi preko telefona iz države svojeg poslovnog nastana (potencijalnim) klijentima u drugim državama članicama te ih, stoga, također pruža iz te države članice?

(2) Primjenjuje li se članak 59. također na pravila i/ili ograničenja koja u državi poslovnog nastana pružatelja usluga reguliraju zakonito obavljanje profesije ili poslovanja u pitanju, ali se ne primjenjuju ° ni u kojem slučaju ne na isti način i u istom opsegu ° na obavljanje te profesije ili poslovanja u državi članici poslovnog nastana (potencijalnih) primatelja usluge u pitanju i zbog toga može predstavljati za pružatelja usluga kada nudi svoje usluge (potencijalnim) klijentima s poslovnim nastanima u drugoj državi članici prepreke koje se ne primjenjuju na pružatelje sličnih usluga s poslovnim nastanom u toj drugoj državi članici?

Ako je odgovor na drugo pitanje pozitivan:

(3)(a) Može li briga za zaštitu kupaca i očuvanje ugleda nizozemskog sektora trgovine vrijednosnicama na kojoj počiva odredba koja ima za cilj borbu protiv nepovoljnih razvoja u sektoru trgovine vrijednosnicama smatrati nužnim razlogom javnog interesa koji opravdava prepreku poput one spomenute u pitanju (2)?

(b) Može li se odredba unutar izuzeća kojom se zabranjuje hladne pozive smatrati objektivno nužnom za zaštitu prije spomenute brige te razmjernom cilju koji se nastoji ostvariti?

14. Prije svega treba primijetiti da, i kada bi bila primjenjiva na transakcije na terminskim tržištima, Direktiva Vijeća 93/22/EEC od 10. svibnja 1993. o investicijskim uslugama u području vrijednosnica (OJ 1993 L 141, str. 27) je kasnijeg datuma od događaja koji su dali povod glavnom postupku. Nadalje, Direktiva Vijeća 85/577/EEC od 20. prosinca 1985. koja se tiče zaštite potrošača u pogledu ugovora koji su sklopljeni izvan prostorija

poslovanja (OJ 1985 L 372, str. 31) ne primjenjuje se niti na ugovore sklopljene telefonom, niti na ugovore za vrijednosnice (članak 3(2)(e)).

15. Pitanja postavljena Sudu moraju se, dakle, preispitati samo u svjetlu odredaba Ugovora o slobodi pružanja usluga. Opće je poznato da, budući da se pružaju za naknadu, usluge koje pruža Alpine Investments su usluge obuhvćene člankom 60. Ugovora o EEZ.

16. Prvim i drugim pitanjem nacionalni sud zapravo nastoji utvrditi da li zabrana hladnih poziva potpada pod doseg članka 59. Ugovora. Ako da, trećim pitanjem nastoji utvrditi da li ta zabrana može ipak biti opravdana.

Prvo pitanje

17. Postoje dva aspekta prvog pitanja nacionalnog suda.

18. Prvo, on pita sprječava li činjenica da su usluge u pitanju samo ponude bez još postojeće mogućnosti identificiranja primatelja usluge primjenu članka 59. Ugovora.

19. Sloboda pružanja usluga postala bi iluzorna kad bi se nacionalnim pravilima slobodno moglo ograničavati ponude usluga. Prethodno postojanje primatelja usluga koji se može identificirati ne može, stoga, biti uvjet primjene pravila o slobodi pružanja usluga.

20. Drugi aspekt pitanja jest da li članak 59. obuhvaća usluge koje pružatelj nudi telefonom osobama s poslovnim nastanom u drugoj državi članici i koje pruža bez kretanja iz države članice u kojoj ima poslovni nastan.

21. U tom slučaju, ponude usluga su date od strane pružatelja s poslovnim nastanom u jednoj državi članici potencijalnom primatelju s poslovnim nastanom u drugoj državi članici. Iz izričitih odredbi članka 59. proizlazi, dakle, da postoji pružanje usluga u smislu tog članka.

22. Odgovor na prvo pitanje je, stoga, da, u svom ispravnom tumačenju članak 59. Ugovora obuhvaća usluge koje pružatelj telefonom nudi potencijalnim primateljima

s poslovnim nastanom u drugoj državi članici, bez kretanja iz države članice u kojoj ima poslovni nastan.

Drugo pitanje

23. Drugim pitanjem nacionalni sud nastoji utvrditi da li pravila države članice kojima se pružateljima usluga s poslovnim nastanom na njezinom teritoriju zabranjuje slanje nepredviđenih telefonskih poziva potencijalnim klijentima s poslovnim nastanom u drugoj državi članici u svrhu ponude usluga, predstavlja ograničenje slobode pružanja usluga u smislu članka 59. Ugovora.

24. Prvo treba napomenuti da se zabrana u pitanju primjenjuje na ponudu prekograničnih usluga.

25. Kako bi se odgovorilo na pitanje nacionalnog suda, potrebno je ispitati tri stvari.

26. Prvo, potrebno je utvrditi predstavlja li zabrana telefoniranja potencijalnim klijentima u drugoj državi članici bez njihove prethodne suglasnosti ograničenje slobode pružanja usluga. Nacionalni sud skreće pozornost Suda na činjenicu da pružatelji usluga s poslovnim nastanom u državi članici u kojoj prebivaju potencijalni primatelji nisu nužno ograničeni istom zabranom ili barem ne pod istim uvjetima.

27. Zabrana poput one u glavnom postupku ne predstavlja ograničenje slobode pružanja usluga u smislu članka 59. samo radi činjenice da druge države članice primjenjuju manje stroga pravila na pružatelje sličnih usluga s poslovnim nastanom na njihovom teritoriju (vidi odluku u predmetu C-379/92 Peralta [1994] ECR I-3453, paragraf 48).

28. Međutim, takva zabrana uskraćuje operaterima brzu i izravnu tehniku oglašavanja i kontaktiranja potencijalnih klijenata u drugim državama članicama. Stoga, može predstavljati ograničenje slobode pružanja prekograničnih usluga.

29. Drugo, treba razmotriti da li na taj zaključak može utjecati činjenica da je zabrana u pitanju nametnuta od strane države članice u kojoj pružatelj ima poslovni nastan, a ne od strane strane države članice u kojoj potencijalni primatelj ima poslovni nastan.

30. Prvi paragraf članka 59. Ugovora na općenit način zabranjuje ograničenja slobode pružanja usluga unutar Zajednice. Prema tome, ta odredba obuhvaća na samo ograničenja nametnuta od strane države odredišta, već i ona nametnuta od strane države podrijetla. Kao što je Sud učestalo držao, na pravo slobodnog pružanja usluga može se osloniti poduzeće protiv države članice u kojoj ima poslovni nastan ako su usluge pružane osobama s poslovnim nastanom u drugoj državi članici (vidi predmet C-18/93 Corsica Ferries Italia protiv Corpo dei Piloti del Porto di Genova [1994] ECR I-1783, paragraf 30; Peralta, citiran gore, paragraf 40, te predmet C-381/93 Komisija protiv Francuske [1994] ECR I-5145, paragraf 14).

31. Slijedi da zabrana hladnih poziva ne stoji izvan dosega članka 59. Ugovora smu zato što je nametnuta od strane države članice u kojoj pružatelj usluga ima poslovni nastan.

32. Konačno, treba razmotriti neke od argumenata vlade Nizozemske i Ujedinjenog Kraljevstva.

33. One navode da zabrana u pitanju stoji izvan dosega članka 59. Ugovora zato što je takva zabrana opće primjenjiva mjera, nije diskriminatorna te niti njezin cilj niti učinak nije staviti nacionalno tržište u povoljniji položaj u odnosu na pružatelje usluga iz drugih država članica. Budući da utječe samo na način ponude usluga, ona je jednaka nediskriminatornim mjerama koje uređuju prodajne aranžmane koji, shodno odluci u spojenim predmetima C-267 i 268/91 Keck i Mithouard [1993] ECR I-6097, paragraf 16, ne potpadaju pod doseg članka 30. Ugovora.

34. Ti argumenti ne mogu se prihvatiti.

35. Iako je zabrana poput one u glavnom postupku opća i nediskriminatorna, te niti njezin cilj niti učinak nije staviti nacionalno tržište u povoljniji položaj u odnosu na pružatelje usluga iz drugih država članica, ona bez obzira na to može, kao što je ustanovljeno gore (paragraf 28), predstavljati ograničenje slobode pružanja prekograničnih usluga.

36. Takva zabrana nije jednaka zakonodavstvu koje se tiče prodajnih aranžmana, za koje je u predmetu Keck i Mithouard presuđeno da stoje izvan dosega članka 30. Ugovora.

37. Prema toj presudi, primjena na proizvode iz drugih država članica nacionalnih propisa koje ograničavaju ili zabranjuju, u državi uvoza, pojedine prodajne aranžmane nije takva da ometa trgovinu među državama članicama dokle god se, pod jedan, ti propisi primjenjuju na sve relevantne trgovce koji djeluju na nacionalnom teritoriju te, pod dva, dakle god ti propisi na isti način utječu, u pravu i u stvarnosti, na oglašavanje domaćih proizvoda i onih iz drugih država članica. Razlog tome je što primjena takvih pravila nije takva da spriječi pristup potonjih proizvoda na tržište zemlje uvoza ili da ometa takav pristup više nego pristup domaćih proizvoda.

38. Zabrana poput one u pitanju je nametnuta od strane države članice u kojoj pružatelj ima poslovni nastan te ima utjecaj ne samo na ponude koje on daje adresatima koji imaju poslovni nastan u toj državi ili koji u nju putuju kako bi primili usluge, već i na ponude dane potencijalnim primateljima u drugoj državi članici. Ona, stoga, neizravno utječe na pristup tržištu usluga u drugoj državi članici te je, zato, sposobna ometati trgovinu uslugama unutar Zajednice.

39. Odgovor na drugo pitanje je, dakle, da pravila države članice koja zabranjuju pružateljima usluga s poslovnim nastanom na njezinom teritoriju slanje nepredviđenih telefonskih poziva potencijalnim klijentima s poslovnim nastanom u drugoj državi članici u svrhu ponude njihovih usluga, predstavljaju ograničenje slobode pružanja usluga u smislu članka 59. Ugovora.

Treće pitanje

40. Nacionalni sud trećim pitanjem nastoji utvrditi da li nužni razlozi javnog interesa opravdavaju zabranu hladnih poziva i da li se ta zabrana treba smatrati objektivno nužnom i razmjernom cilju koji nastoji ostvariti.

41. Nizozemska vlada tvrdi da zabrana hladnih poziva u vantržišnoj terminskoj trgovini robom nastoji osigurati ugled nizozemskih financijskih tržišta te zaštititi pripadnike javnosti koji žele investirati.

42. Financijska tržišta igraju važnu ulogu u financiranju ekonomskih operatera te, uzevši u obzir nesigurnu prirodu i složenost robnih terminskih ugovora, glatko je funkcioniranje financijskih tržišta uvelike ovisno o povjerenju koje ona stvaraju kod investitora. To povjerenje ovisi posebice o postojanju profesionalnih pravila koja služe kako bi se osigurala sposobnost i pouzdanost financijskih posrednika na koje se investitori posebno oslanjaju.

43. Iako zaštita potrošača u drugim državama članicama nije, kao takva, stvar nizozemskih vlasti, priroda i opseg te zaštite ima neovisno o tome izravan učinak na ugled nizozemskih financijskih usluga.

44. Očuvanje ugleda nacionalnog financijskog sektora stoga se može smatrati nužnim razlogom javnog interesa kojim je moguće opravdati ograničenja slobode pružanja usluga.

45. Što se razmjernosti ograničenja u pitanju tiče, ustaljena je sudska praksa da zahtjevi nametnuti pružateljima usluga moraju biti primjereni osiguranju ostvarenja zamišljenog cilja i ne smiju ići preko onoga što je nužno kako bi se taj cilj ostvario (cidi predmet C-288/89 *Collectieve Antennevoorziening Gouda and Others protiv Commissariat voor de Media* [1991] ECR I-4007, paragraf 15).

46. Kao što nizozemska vlada opravdano tvrdi, u slučaju hladnih poziva pojedinac, generalno uhvaćen nespričan, nije u poziciji niti utvrditi rizike svojstvene ponuđenim tipovima transakcija, niti usporediti kvalitetu i cijenu pozivateljeve usluge s ponudama konkurenata. Budući da su terminska tržišta visoko spekulativna i jedva razumljiva nestručnim investitorima, važno ih je zaštititi od najagresivnijih prodajnih metoda.

47. *Alpine Investment*, međutim, tvrdi da zabrana hladnih poziva nizozemske vlade nije nužna jer bi se država članica pružatelja usluga trebala osloniti na kontrole nametnute od strane države članice primatelja.

48. Taj argument mora se odbaciti. Država članica iz koje je telefonski poziv napravljen je u najboljoj poziciji regulirati hladne pozive. Čak i kada bi država primateljica željela

zabraniti hladne pozive ili ih ograničiti pojedinim uvjetima, ona nije u poziciji kontrolirati telefonske pozive iz drugih država članica bez suradnje nadležnih tijela te države.

49. Prema tome, zabrana hladnih poziva od strane države članice iz koje je telefonski poziv napravljen, s ciljem zaštite povjerenja investitora u financijsko tržište te države, ne može se smatrati neprimjerenim za ostvarenje cilja očuvanja integriteta tih tržišta.

50. Alpine Investments također tvrdi da opća zabrana telefonskog vrbovanja potencijalnih klijenata nije nužna za postizanje zamišljenih ciljeva nizozemske vlade. Zahtjevanje od brokerskih firmi da snimaju njihove nepredviđene telefonske pozive bilo bi dovoljno za učinkovitu zaštitu potrošača. Štoviše, takva pravila usvojena su u Ujedinjenom Kraljevstvu od strane Securities and Futures Authority.

51. Takvo gledište ne može se prihvatiti. Kao što Nezavisni odvjetnik točno navodi u točki 88 svog Mišljenja, činjenica da jedna država članica nameće manje stroga pravila od druge države članice ne znači da su pravila potonje nesrazmjerna i, stoga, suprotna pravu Zajednice.

52. Alpine Investments konačno tvrdi da, budući da je opće prirode, zabrana hladnih poziva ne uzima u obzir ponašanje pojedinih poduzeća i, shodno tome, nameće nepotrebne terete poduzećima koja nikad nisu bila predmetom pritužbi potrošača.

53. Taj argument također se mora odbaciti. Ograničavanje zabane hladnih poziva na pojedina poduzeća zbog njihovog prijašnjeg ponašanja možda neće biti dovoljno kako bi se postigao cilj vraćanja i očuvanja povjerenja investitora u nacionalno tržište vrijednosnicama općenito.

54. U svakom slučaju, pravila u pitanju imaju ograničeni doseg. Prvo, ona zabranjuju samo kontaktiranje potencijalnih klijenata telefonom ili osobno bez njihove prethodne suglasnosti, dok su druge metode stupanja u kontakt i dalje dopuštene. Zatim, mjera utječe na odnose s potencijalnim klijentima, a ne s postojećim klijentima koji još uvijek mogu dati svoj pisani pristanak na daljnje pozive. Naposljetku, zabrana nepredviđenih

poziva ograničena je na sektor u kojem su pronađene zlouporabe, prvenstveno na terminsko tržište.

55. U svjetlu gore navedenog, zabrana hladnih poziva ne čini se nesrazmjernom ciljevima koje nastoji postići.

56. Odgovor je, dakle, na treće pitanje da članak 59. ne zabranjuje nacionalna pravila koja, u cilju zaštite povjerenja investitora u nacionalna financijska tržišta, zabranjuju praksu slanja nepredviđenih telefonskih poziva potencijalnim klijentima s poslovnim nastanom u drugim državama članicama kako bi im se ponudile usluge vezane uz investicije u terminsku trgovinu robom.

Operativni dio

Na tim temeljima,

SUD,

U odgovoru na pitanja postavljena od strane College van Beroep voor het Bedrijfsleven, odlukom od 28. travnja 1993. presuđuje:

1. Ispravno tumačen, članak 59. Ugovora o EEZ obuhvaća usluge koje pružatelj telefonom nudi potencijalnim primateljima s poslovnim nastanom u drugoj državi članici te ih pruža bez kretanja iz države članice u kojoj ima poslovni nastan.
2. Pravila države članice koja zabranjuju pružateljima usluga s poslovnim nastanom na njezinom teritoriju slanje nepredviđenih telefonskih poziva potencijalnim klijentima s poslovnim nastanom u drugoj državi članici u svrhu ponude njihovih usluga, predstavljaju ograničenje slobode pružanja usluga u smislu članka 59. Ugovora.
3. Članak 59. ne zabranjuje nacionalna pravila koja, u cilju zaštite povjerenja investitora u nacionalna financijska tržišta, zabranjuju praksu slanja nepredviđenih telefonskih poziva potencijalnim klijentima s poslovnim nastanom u drugim državama članicama kako bi im se ponudile usluge vezane uz investicije u terminsku trgovinu robom.